

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: **K. R.**, bytem M., P. V. 2993, zastoupena JUDr. Jiřím Kozákem, advokátem se sídlem Mělník, Jiráskova 236, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 17. 2. 2011, č.j. 775/11-1100-203537,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 17. 2. 2011, č.j. 775/11-1100-203537 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Mělníku dne 27. 7. 2010, č.j. 60977/10/043911202083, jímž jí byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 včetně penále v úhrnné výši 177.897 Kč.

Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána dne 17.3.2011 proti Finančnímu ředitelství v Praze, tedy proti správnímu orgánu, do jehož

kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (§ 1, §§ 5 až 7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, jednal soud s tímto správním orgánem jako se žalovaným.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že došlo k prekluzi daňové povinnosti dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 337/1992 Sb.), neboť faktické kroky v rámci daňové kontroly byly vůči ní zahájeny až v souvislosti s předložením zprávy o kontrole ze dne 11. 6. 2010. Poukázala na to, že dle ustálené soudní praxe nepostačí k přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 uvedeného zákona jen formální zahájení kontroly, například pouhým sepsáním protokolu o jejím zahájení. Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2005, sp. zn. 5 Afs 36/2003, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Afs 7/2005 a na nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. Žalobkyně uvedla, že daňová kontrola byla u ní jako daňového subjektu zahájena dne 29. 10. 2009 pouze sepisem protokolu o zahájení kontroly, aniž bezprostředně následovaly jakékoliv konkrétní úkony daňové kontroly vůči ní, směřující ke stanovení daňové povinnosti. Zdůraznila, že byla samostatným a procesně nezávislým daňovým subjektem, proto je třeba otázku prekluze posuzovat bez ohledu na postup finančního úřadu v jiných řízeních, včetně řízení ohledně jejího manžela pana M. R. Zdůraznila, že skutečnost, že předmětné daňové uznatelné výdaje se měly týkat podnikatelské činnosti jejího manžela, když žalobkyně žádných příjmů ani výdajů nedosáhla, nic nemění na tom, že daňová kontrola proti ní byla prováděna v samostatném řízení, jehož byla jediným účastníkem a které bylo zakončeno platebním výměrem, přičemž daňová kontrola jejího manžela provedena v řízení odlišném. Skutečnost, že správce daně činil po formálním zahájení kontroly konkrétní faktické úkony pouze ohledně M. R., nic nemění na tom, že v rámci daňové kontroly týkající se žalobkyně tak nečinil. Nepravdivé je tvrzení žalovaného, že žalobkyně po seznámení se závěry kontroly „žádné námitky nevznesla a nevyužila tudíž procesní právo“ jí zaručená a své námitky uplatnila až v odvolání, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ze spisu vyplývá, že prvním faktickým úkonem vůči žalobkyni v rámci kontroly, po jejím formálním zahájení, bylo předložení písemné zprávy o kontrole ze dne 11. 6. 2010, kterou převzal zástupce žalobkyně, zmocněný plnou mocí ze dne 9. 6. 2010, doručenou správci daně dne 11. 6. 2010. Do tohoto dne správce daně s žalobkyní nijak nejednal, s výsledky nebo průběhem kontroly jí neseznámil a nedal jí možnost se k věci vyjádřit nebo navrhnout důkazy. Ke zprávě ze dne 11. 6. 2010 se žalobkyně písemně vyjádřila dne 18. 6. 2010, kdy již také uplatnila veškeré podstatné námitky, které byly poté obsahem odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Žalobkyně tedy nebyla osobně ani prostřednictvím zástupce účastna žádných úkonů finančního úřadu v rámci daňové kontroly, neobdržela žádnou výzvu k podání vyjádření nebo vysvětlení, k předložení dokladů prokazujících oprávněnost uplatněných výdajů, a to až do 11. 6. 2010. Pokud finanční úřad činil kroky v jiném řízení za účelem shromáždění a provedení důkazů, jejichž hodnocení mohlo posléze ovlivnit výpočet daňové povinnosti žalobkyně, měl jí umožnit účast na tomto řízení. Pokud tak neučinil, byla daňová kontrola vůči ní zahájena dne 20. 10. 2009 pouze formálně. Samotný sepis protokolu o zahájení kontroly nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Žalobkyně poukázala na to, že

v rámci daňové kontroly proti jejímu manželovi byly správcem daně provedeny tyto důležité kroky:

- a) 26. 11. 2009 výzva k vyjádření a prokázání skutečností obsahující seznámení s výsledky dosavadního šetření (žalobkyni nezasláno)
- b) 18. 3. 2010 seznámení s výsledky daňové kontroly na osobním jednání, sepsí protokolu s právem vyjádřit se k věci (žalobkyni účast neumožněna)
- c) 29. 4. 2010 výslech svědka (žalobkyni účast neumožněna).

V daném případě je dle názoru žalobkyně bezpředmětné, z jakého důvodu správní orgán nečinil v rámci daňové kontroly týkající se žalobkyně žádné faktické kroky, neboť to považoval za zbytečné a neúčelné. Rozhodující je pouze to, že v daném řízení vůči ní žádné faktické úkony činy nebyly, tedy ve smyslu citované judikatury došlo podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., k prekluzi daňové povinnosti. Žalobkyně zdůraznila, že v rámci daňové kontroly nešlo pouze o opatřování důkazů, ale i o jejich právní interpretaci. Žalobkyně jakožto účastník řízení měla právo navrhnout případné další důkazy, vyjadřovat se, v návaznosti na konkrétní zjištění a úkony správce daně. Unesení důkazního břemene účastníka spočívá nikoliv pouze v předložení důkazů ale zejména v jejich označení. Názor žalovaného, že žalobkyně nenesla žádné důkazní břemeno v řízení, v němž bylo rozhodováno o její daňové povinnosti, neboť toto důkazní břemeno nesl pouze její manžel, tedy ani s žalobkyní v rámci kontroly nemuselo být jednáno, odporuje § 2 odst. 8 ve spojení s § 6 a § 16 zákona č. 337/1992 Sb. Žalobkyně měla ve svém řízení plná práva účastníka, tedy s ní mělo být od počátku jednáno, měla být účastna všech úkonů v rámci kontroly. Úkony týkající se jejího manžela v jiném řízení nelze považovat za kroky v rámci daňové kontroly žalobkyně. V daném případě byla důkazní pozice žalobkyně mimořádně obtížná, mimo jiné právě v důsledku značného časového odstupu od zkoumaných událostí.

Žalobkyně dále namítla, že nesouhlasí se závěry pod bodem 1 kontroly výdajů, neboť uváděné výdaje, zahrnuté do základu daně z příjmů, pan M. R. skutečně vynaložil, a to bez ohledu na to, kdo zboží fyzicky opatřil. Rozhodující je, že předmětné prostředky byly vynaloženy na dosažení zisku manžela žalobkyně. Skutečným odběratelem nebyl pan M. T., neboť ten zboží pouze pořídil a opatřil pro daňový subjekt, a to v rámci vzájemné spolupráce. Žalovaný nesprávně uzavřel, že předměty byly nakoupeny pro společnost JOKER TRADING s.r.o., nikoliv pro manžela žalobkyně. Pan T. ve zdaňovacím období 2006 vykonával pro manžela žalobkyně činnost obchodního zástupce. V rámci své výpovědi uvedl, že nákup předmětů provedl na náklady firmy Joker Trading CZ s.r.o., která mu výdaje proplatila, respektive je hradil přímo z prostředků této firmy. Je třeba podotknout, že pod pojmem „firma“ může být myšlen i podnik fyzické osoby. Pokud svědek hovořil o tom, že nákup provedl za prostředky firmy Joker Trading CZ s.r.o., pak nepochybně šlo o omyl a záměnu, když v době vynaložení prostředků (únor – duben 2006) podnikal M. R. jako fyzická osoba pod obchodním označením „Joker Trading cz“. Naproti tomu společnost JOKER TRADING CZ s.r.o. v této rozhodné době ještě neexistovala, neboť vznikla až dne 12. 6. 2006 a teprve po tomto datu svědek T. mohl začít spolupracovat s touto společností. Skutečnost, že konečné náklady na zakoupení dárků nesl manžel žalobkyně, vyplývá i z toho, že originály dokladů o hotovostních platbách má ve svém účetnictví. Prokazovat existenci skutečností, vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, je dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. povinen správce daně. Důkazní břemeno k vyvrácení důkazů a tvrzení žalobkyně tedy nesl finanční úřad.

Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas se závěry pod bodem 2 kontroly výdajů. Uvedla, že v tomto případě zcela nepochybně došlo k úhradě předmětných faktur, což potvrzují například předložené příjmové doklady a i výpověď svědka T., který výslovně uvedl, že finanční prostředky na základě předem připravených účetních dokladů od žalobce převzal a následně odevzdal poskytovateli reklamních služeb. Důkazem prokazujícím oprávnění svědka T. k převzetí peněz od manžela žalobkyně bylo, že svědek disponoval příslušnými účetními doklady, které oproti platbě vydal. Nebylo již věcí daňového subjektu, zda tyto prostředky svědek odevzdal společnosti S.M.S., spol. s r.o. a není to ani rozhodné z hlediska daňové kontroly, neboť bylo prokázáno vynaložení prostředků za proklamovaným účelem. Skutečnost že jednatel společnosti S.M.S., spol. s r.o. zemřel již dne 17. 5. 2005 neznamená, že nebyl za společnost oprávněn jednat i někdo jiný, a to na základě smluvního vztahu s touto společností. Ze svědectví M. T. vyplývá, že hotovost oprávněné osobě předána byla. Toto svědectví ani čestné prohlášení nebylo finančním úřadem relevantně zpochybněno, tím méně vyvráceno. Zpochybnění předloženého účetnictví je věcí finančního úřadu, který za tím účelem nese důkazní břemeno. Není pravdou, že by svědek T. v rámci své výpovědi změnil obsah svého prohlášení, neboť ho pouze upřesnil a doplnil. Věcným smyslem a obsahem jeho výpovědi zůstává tvrzení, že hotovost přijatou od manžela žalobkyně na základě vystavených příjmových dokladů, předal v sídle společností GRUPPO. Žalobkyně se domnívá, že finančnímu úřadu nepřislší přezkoumávat, zda vynaložené náklady jsou přiměřené, zda za ně obdržel daňový subjekt adekvátní plnění a v jakém rozsahu byly fakturované služby skutečně poskytnuty. Pokud byl výdaj uskutečněn, bez ohledu na adekvátnost přijatého plnění, pak by měl být daňově uznatelný. V daném případě bylo navíc prokázáno, že svědek T. skutečně organizoval a zprostředkoval reklamní akci pro daňový subjekt a že od něho inkasoval i fakturovanou odměnu za tyto služby. Podstatný obsah čestného prohlášení svědka a jeho výpovědi jsou tedy totožné, když potvrdil jednak zaplacení ceny a jednak poskytnutí služby (realizaci reklamních akcí). Svědek se v rámci své výpovědi dne 29. 4. 2010 vyjadřoval pouze ke skutečnostem, na něž byl správcem daně dotázán. Jednalo se o předem připravené dotazy k některým dílčím skutečnostem, a tedy tuto výpověď nelze samu o sobě chápat jako komplexní a vyčerpávající vyjádření. Odpovědi svědka předkládají pouze dílčí informace, které jsou v souhrnu doplňovány jeho písemným čestným prohlášením, jehož pravost a správnost v rámci své výpovědi svědek potvrdil, resp. na něj svědecky odkázal. Svědek mimo jiné v odpovědi na otázku č. 7 potvrdil, že reklamní akce realizovány byly, byla z nich dokonce „určitě“ vyhotovena fotodokumentace a ta „zřejmě“ předána objednateli. Dále k akci Golf uvedl, že se jednalo „určitě“ o bannery a zřejmě i o letáky. K reklamní akci Breakout na otázku č. 10 opět potvrdil, že byla skutečně realizována a to formou časopisové inzerce. Dle žalobce nelze právní předpisy vykládat tak, že nese absolutní důkazní břemeno, a to i ve vztahu ke skutečnostem, které již reálně prokázat nelze, což je například běžné pro poskytování služeb, které nejsou zachyceny na žádném hmotném substrátu, nebo jejichž poskytování je časově omezené, přičemž jejich hmotné výsledky jsou dočasné a po skončení akce likvidovány. Požadavek finančního úřadu na předložení konkrétních hmotných výstupů z reklamních akcí nemá oporu v právních předpisech, které daňovým subjektům takové důkazní povinnosti výslovně neukládají. Diskreční pravomoc finančních úřadů nelze nikdy uplatnit k tíži daňového subjektu. V řízení byl předložen výtisk periodika s celostránkovou reklamou, která dle výpovědi svědka byla obstarána v rámci předmětné reklamní kampaně. Podle sdělení svědka byla otištěna v periodiku vydávaném společností GRUPPO, která zajišťovala předmětné reklamní akce. Vydavatelem časopisu Scream je společnost GRUPPO – S.I.V., s.r.o. Tato skutečnost je indicií potvrzující pravdivost výpovědi svědka. Žalobce je sice povinen prokazovat skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž prokázání byl vyzván, avšak pouze pokud se nejedná o skutečnosti, které je povinen prokazovat sám finanční úřad. Prokazovat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost,

průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem je podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. povinen správce daně. Důkazní břemeno k vyvrácení výše uvedených důkazů předložených v řízení a k prokázání, že finanční prostředky nebyly vynaloženy na úhradu předmětných služeb, tedy nese finanční úřad. Výpověď svědka a další předložené důkazy je třeba hodnotit s přihlédnutím ke značenému časovému odstupu od realizovaných reklamních akcí. Důkazní situace žalobkyně je značně ztížena tím, že dokazování bylo prováděno více než 3 roky od skončení příslušného zdaňovacího období. Po této době je velice obtížné veškeré rozhodné skutečnosti naprosto přesně a detailně prokázat. Absolutní přenesení důkazního břemene na žalobkyni představuje podstatné oslabení jejího postavení v rámci kontroly.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobkyně ve svém daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2006 nevykázala žádné vlastní příjmy ani výdaje a její daňová povinnost vznikla na základě uplatnění společného zdanění manželů podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 586/1992 Sb.). Kontrola u žalobkyně byla zahájena protokolem ze dne 29. 10. 2009, a protože účetnictví a další povinné evidence vedl a veškeré doklady měl v držení pan M. R., manžel žalobkyně, nebyly tyto doklady, evidence a účetnictví vyžadovány od žalobkyně ale od pana R. V případě žalobkyně se jednalo pouze o kontrolu výpočtu daně z důvodu, že daňová povinnost vznikla v důsledku uplatnění společného zdanění manželů podle § 13a uvedeného zákona. Žalobkyně nevykázala žádné příjmy ani výdaje. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni bylo umožněno vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledkům kontrolních zjištění, vysvětlit je, případně navrhnout jejich doplnění (protokol ze dne 11. 6. 2010), kontrolní zpráva s ní byla projednána a předána (protokol ze dne 26. 7. 2010). Ve svém vyjádření žalobkyně namítala, že nebyla účastna žádných úkonů v rámci daňové kontroly a poukázala na prekluzi daňové povinnosti, ostatní body vyjádření byly totožné pro oba manžele a sama žalobkyně žádné samostatné důkazní prostředky nenavrhovala. To, že žalobkyně nebyla přímo vyzvána a o některých úkonech nebyla informována (výslech svědka dne 29. 4. 2010) neznamena, že by jí bylo znemožněno navrhnout další důkazy a vyjadřovat se. Povinnost dokládat svá tvrzení však primárně stíhá manžela žalobkyně, když na základě jeho přiznání byla stanovena daňová povinnost žalobkyně. Její práva nebyla nijak poškozena a podle názoru žalovaného k prekluzi daňové povinnosti nedošlo. Žalovaný dále uvedl, že dospěl k závěru, že manžel žalobkyně neunesl důkazní břemeno ohledně údajů uvedených v daňovém přiznání, ve kterém byly zahrnuty výdaje za nákup zboží na pana M. T. v částce 24.935 Kč a výdaje v celkové částce 1,071.000 Kč za zajištění reklamy na akci Tři mušketýři, akci Golf a akci Breakout, neboť neprokázal, že se jedná o výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Manžel žalobkyně neprokázal, že reklama byla uskutečněna, tak jak deklaruje účetní doklad vystavený panem Jirsou, jediným jednatelem a společníkem, který zemřel v roce 2005 a že nákup zboží byl uhrazen, když nebyl doložen jiným účetním dokladem než fakturou vystavenou na jiného. Dále poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí nedospěl k závěru, že z hlediska účelu vynaložení prostředků se jedná o daňově uznatelné výdaje. Poznamenal, že manžel žalobkyně i svědek uvedli, že účastníkům předváděcích akcí bylo nakoupené zboží (uzeniny a prací prášky) poskytnuto zdarma jako pozornost firmy. Manželem žalobkyně uplatněné výdaje tak nejsou podle § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb. daňově aktivními výdaji. Doklad založený v daňové evidenci manžela žalobkyně deklaroval, že výdaj realizoval pan T., který za nákup zboží zaplatil v dokladu uvedenou částku. Doklad prokazoval, že se jedná o výdaj někoho jiného a ne manžela žalobkyně. Zahrnutí výdajového dokladu někoho jiného do daňové evidence samo o sobě zpochybňuje správnost této evidence. Žalovaný dále konstatoval, že zaplacení faktur na zajištění reklamy není důkazem o tom, že se jednalo o

výdaj daňově uznatelný. Správce daně měl kromě pochybností o úhradě faktur i pochybnosti o faktickém uskutečnění služeb, tak jak byly deklarovány na fakturách a o uskutečnění těchto služeb dodavatelem na nich uvedených. Tato pochybnost nebyla odstraněna vyjádřením manžela žalobce ani výsledkem svědka T. Manžel žalobkyně nepředložil žádný důkaz o realizaci reklamy a z výsledku pana T. vyplynulo, že spolupracoval se společností GRUPPO a nikoliv se společností uvedenou na fakturách. Žalovaný vyslovil názor, že důkazní břemeno ohledně uplatněných výdajů nesl dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. daňový subjekt. Finanční úřad nezkoumal přiměřenost výdajů ani rozsah poskytnutých služeb, ale zkoumal, zda výdaje zahrnuté do základu daně byly realizovány tak, jak byly deklarovány daňovými doklady a zda souvisely s daňovými příjmy. Pokud manžel žalobkyně neprokázal, že služba byla fakticky poskytnuta a že byla poskytnuta tím, kdo je uveden na daňovém dokladu, neunesl důkazní břemeno o tom, že výdaj zahrnutý do základu daně je výdajem na dosažení, zajištění a udržení příjmu podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. Neunesením důkazního břemene je daňově zpochybněn obchodní případ v celém rozsahu. Formálně bezvadné účetní doklady včetně dokladů o provedených platbách nejsou důkazem o tom, že se jedná o daňový výdaj zvláště za situace, kdy je zpochybněna realizace deklarovaných reklamních akcí. Vzhledem k tomu že prekluzivní lhůta pro vyměření daně je tříletá, nemohlo být pro manžela žalobkyně překvapením, když ho finanční úřad vyzval ke kontrole. Bylo na něm, aby uchovával takové důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení k přiznání k dani z příjmu fyzických osob prokázal.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 2. 4. 2007 podala žalobkyně místně příslušnému správci daně přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, ve kterém v souladu s § 13a odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnila výpočet daně ze společného základu daně manželů a po uplatnění slevy na dani si vypočítala daň ve výši 3.396 Kč.

Protokolem o ústním jednání č.j. 73327/09/043930202775 ze dne 29. 10. 2009 zahájil správce daně u žalobkyně kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Zpráva o kontrole č.j. 47591/10/043930202775 byla se žalobkyní projednána dne 26. 7. 2010, správce daně žalobkyni seznámil se skutečností, že její manžel, pan M. R. neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že výdaje v celkové výši 24.935 Kč, které prokazoval doklady, na kterých je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt a dále výdaje za zajištění reklamy na společenských akcích v celkové výši 1,071.000 Kč jsou dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. výdaji na dosažení, zajištění a udržení jeho zdanitelných příjmů. Toto zjištění správce daně u manžela žalobkyně ovlivnilo výši žalobkyní vykázaného společného základu daně manželů a následně i daňovou povinnost žalobkyně.

Následně správce daně vydal dne 27. 7. 2010 dodatečný platební výměr č.j. 60977/10/043911202083, kterým žalobkyni sdělil dodatečně stanovenou polovinu společného základu daně manželů ve výši 547.967,50 Kč, dodatečně vyměřenou daň za rok 2006 ve výši 148.248 Kč a penále ve výši 29.648 Kč.

Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které se v podstatných bodech shoduje s námitkami vznesenými v žalobě.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2011, č.j. 775/11-1100-203537, jímž bylo odvolání zamítnuto a dodatečný platební výměr potvrzen.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh daňového řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. Uvedl, že společné zdanění manželů umožňuje rovnoměrné rozdělení základu daně mezi manželi tak, aby minimalizovaly účinky daňové progresse. Manželka však ze společného zdanění nepřebírá podíl na příjmech manžela. Jejím základem daně je polovina společného základu daně tvořeného součtem dílčích základů daně podle § 6 až 10 zákona č. 586/1992 Sb. upravených podle ustanovení § 5 a 23 uvedeného zákona u obou manželů sníženého o nezdánitelné části základu daně podle § 15 citovaného zákona za oba manžele. Vzhledem k tomu že žalobkyně za zdaňovací období roku 2006 nevykázala žádné vlastní příjmy ani výdaje, ale její daňová povinnost vznikla pouze v důsledku uplatnění společného zdanění manželů dle § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a je výsledkem použití zákonem stanoveného způsobu výpočtu daně, nestíhá ji jako poplatníka důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. Důkazní břemeno ohledně správcem daně zjištěných skutečností leželo v tomto případě pouze na manželovi žalobkyně, který existenci těchto skutečností také tvrdil. V případě žalobkyně zahájení daňové kontroly protokolem o ústním jednání nebylo pouze formálním úkonem ze strany správce daně, neboť s ohledem na výše uvedené žalobkyni důkazní břemeno nestíhá a z těchto důvodů je i rozsah a také vzájemný poměr práv a povinností jiný než u manžela žalobkyně. Správce daně proto žalobkyni nevyzýval k prokázání skutečností, které mu byly známy z daňového řízení vedeného u jejího manžela, jelikož je to s ohledem na zásadu přiměřenosti nadbytečné. Nevyzýval ji ani k doložení skutečností zachycených v účetnictví či povinných evidencích ani k předložení dokladů prokazujících oprávněnost uplatněných výdajů, neboť žalobkyni nestíhá ani povinnost vést účetnictví či jiné povinné evidence. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně byla při zahájení daňové kontroly o svých právech a povinnostech řádně poučena, že byla se zjištěním správce daně u jejího manžela seznámena a správce daně jí poskytl právo zaručené v ustanovení § 16 odst. 4 písm. f) zákona č. 337/1992 Sb., dle kterého se žalobkyně mohla před ukončením daňové kontroly k výsledkům uvedeným ve zprávě o kontrole či ke způsobu jejich zjištění vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění. Stejně tak bylo žalobkyni dle § 16 odst. 4 písm. c) uvedeného zákona umožněno v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky nebo navrhnout předložení důkazních prostředků, které nemá správce daně k dispozici. Po seznámení se závěry učiněnými správcem daně během daňové kontroly žalobkyně však žádné námitky nevznesla a nevyužila tudíž procesní práva jí zaručená. Nesprávné zjištění skutkového stavu a nevypořádání se s důkazními prostředky namítala až v podaném odvolání. Odvolací orgán tak uzavřel, že žalobkyně na svých právech krácena nebyla.

Kontrolou předložených dokladů bylo správcem daně zjištěno, že manžel žalobkyně do daňově uznatelných výdajů roku 2006 zahrnul i výdaje v celkové výši 24 935,00 Kč za nákup uzenin a pracích prostředků, na kterých je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt. Se závěry správce daně, že výdaje ve výši 24 935,00 Kč za nákup uzenin a pracích prostředků (689 ks salámů a 215 ks pracího prostředku) nemohou být výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdánitelných příjmů dle ustanovení § 24 zákona č. 586/1992 Sb., neboť byly vystaveny na jiný daňový subjekt, tedy že se jedná o výdaje jiného daňového subjektu, a proto je správce daně vyloučil z daňově uznatelných výdajů manžela žalobkyně, byl zástupce manžela žalobkyně seznámen s tím, že se v dohodnuté lhůtě vyjádří (viz protokol o ústním jednání č.j. 47590/10/043930202775). Odvolací řízení bylo doplněno o svědeckou výpověď pana T., který ve věci spolupráce s manželem žalobkyně vypověděl, že s ním jako jednatelem

firmy Joker Trading CZ, s.r.o. spolupracoval a výdaje na nákup zboží či dáreků předávaných při prezentačních akcích do svých výdajů ovlivňujících základ daně zahrnoval. Zboží uvedené na předmětných fakturách z „Makra“ (ze dne 19. 2., 2. 4., 11. 4. a 19. 4. 2006) sice nakoupil, ale částky uvedené na fakturách mu proplaceny nebyly, protože je platil z peněz „firmy“, které získali prodejem zboží, proto je ani nemá „v účetnictví zavedené“. Toto zboží bylo dále „dáváno zdarma jako pozornost firmy“ účastníkům předváděcích akcí (viz protokol o ústním jednání č. j. 131981/10/362913805816 ze dne 18. 10. 2010). Svědecké výpovědi se zástupce manžela žalobkyně nezúčastnil, ačkoli byl o jejím konání vyrozuměn (doručeno dne 12. 10. 2010) a právo klást svědkovi otázky nevyužil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že pan T. v rozporu s tvrzením manžela žalobkyně potvrdil spolupráci se společností Joker Trading s.r.o. Předmětné zboží (uzeniny a prací prostředky), které nakupoval, bylo dle jeho vyjádření poskytováno zdarma účastníkům předváděcích akcí jako „pozornost firmy“. Skutečnost, že se jednalo o dárky a propagační předměty použité v rámci propagační činnosti ostatně potvrdil i manžel žalobkyně ve svém vyjádření ke zprávě o kontrole (viz podání ze dne 16. 6. 2010) a v odvolání. V případě manžela žalobkyně se jedná o výdaje za nákup uzenin a pracích prostředků, které byly v rámci propagační činnosti poskytovány zdarma, tj. jako dar účastníkům předváděcích akcí, přičemž právě bezplatnost a dobrovolnost patří mezi základní znaky darování. V materiálním slova smyslu se tudíž jedná o darování ve smyslu ustanovení § 628 občanského zákoníku, tj. jedná se o dar poskytnutý zákazníkovi, jehož pořízení podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb. není daňově účinným výdajem. Tímto darovacím aktem byla naplněna podstata reprezentace příkladmo uvedená v ustanovení § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., nebyly však splněny podmínky stanovené pro speciální podskupinu reklamních a propagačních předmětů, které zákon z kategorie jinak neúčinných výdajů na reprezentaci vyjímá (označení obchodní firmou nebo ochrannou známkou poskytovatele nebo názvem propagovaného zboží nebo služby).

S ohledem na výše uvedené i s přihlédnutím k faktu, že svědek navrhovaný manželem žalobkyně potvrdil pouze spolupráci se společností Joker Trading CZ s.r.o. je zřejmé, že se jedná o výdaje jiného daňového subjektu, tj. společnosti Joker Trading CZ s.r.o., nelze ani výdaje ve výši 24 935.00 Kč považovat za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb.

Dále bylo kontrolou předložených dokladů správcem daně zjištěno, že manžel žalobkyně do daňově uznatelných výdajů za rok 2006 zahrnul výdaje „za zajištění reklamy“ na níže uvedených akcích v celkové výši 1 071 000,00 Kč. Jedná se o faktury, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost S.M.S., spol. s r.o., Kolbenova 159, Praha 9, DIČ CZ64573249 (dále jen „společnost S.M.S.“), a to sice č. 0012-06 ze dne 5. 1. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Tři mušketýři“, dále č. 0154-06 ze dne 6. 2. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Breakout“, a dále č. 0256-06 ze dne 6. 3. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Golf“.

Z údajů uvedených na předmětných fakturách vyplývá, že měly být hrazeny v hotovosti, byly vystaveny panem J. a jsou označeny razítkem společnosti se zcela nečitelným podpisem. V průběhu daňového řízení manžel žalobkyně k výdajům fakturovaným společností S.M.S. do protokolu o ústním jednání č. j. 73329/09/043930/202775 uvedl, že nejednal s panem J., ale s panem T., který mu přivezl fotografie a časopisy, předal mu fakturu a žalobce mu předal peníze. K zajištění reklamy na jednotlivých akcích žalobce správcí daně sdělil, že akce spočívaly v následujícím: „Tři mušketýři“ - muzikálové představení v Praze,

kde byla po dobu asi půl roku instalována reklamní tabule s označením „firmy JOKER TRADING CZ“, dále „Breakout“ - inzerce v časopisech „zdarma“, které jsou k dostání na pumpách a na vesnicích, a to po dobu 6 měsíců. Konkrétní názvy časopisů si již žalobce nepamatuje, a dále „Golf“ - instalace bannerů po celé ČR, při benefičním soutěžení celebrit v golfu na záměčku u Benešova.

Protože bylo v rámci provedeného dokazování místně příslušným správcem daně ověřeno, že pan Stanislav Jirsa (jediný jednatel společnosti S.M.S.) dne 17. 5. 2005 zemřel, správce daně sdělil manželů žalobkyně své pochybnosti o faktickém uskutečnění služeb uvedených na fakturách č. 0012-06, č. 0154-06 a č. 0256-06 a vyzval ho výzvou č. j. 80790/09/043930/202775 ze dne 26. 11. 2009 k prokázání uskutečnění fakturovaných služeb právě společností S.M.S. Na výzvu správce daně reagoval manžel žalobkyně podáním ze dne 11. 12. 2009, ke kterému přiložil příjmové pokladní doklady v počtu 3 ks a 1 ks „vzorku časopisu „Scream“, které dle jeho názoru dostatečně prokazují oprávněnost uplatněných výdajů a spolehlivě vyvracejí pochybnosti správce daně. K těmto dokladům manžel žalobkyně dále uvedl, že prokazují okamžitou úhradu fakturovaných částek v hotovosti a „vzorek periodika“ prokazuje poskytnutí reklamních služeb v rámci akce „Breakout“. Skutečnost, že úhrady byly realizovány, potvrzuje, že byly poskytnuty i fakturované služby. K dalším akcím důkazní prostředek, který manžel žalobkyně označuje jako „hmotný substrát“, již předložit nemohl, neboť reklama byla po skončení akcí demontována. Manžel žalobkyně opakovaně správci daně sdělil, že s jednatelem společnosti S.M.S. neměl důvod „vejít v jednání“, že jednání za společnost S.M.S. byla vedena panem T., který mu předával vystavené faktury a příjmové doklady. Na předložených příjmových dokladech jsou kromě čísla dokladu a data vyhotovení uvedeny pouze celkové částky a nečitelný podpis v otisku razítka. Další náležitosti jako je účel platby či označení subjektu, od kterého byla částka přijata, na dokladech chybí. V případě písemnosti označené manželem žalobkyně jako vzorek časopisu „Scream“ se jedná pouze o jednostránkový list, na jehož polovině je reklama s odkazem na jeho kontaktní údaje a druhou polovinu tvoří křížovka s odkazem na telefon a internetové stránky „www.iscream.cz“. Žádné jiné údaje tato písemnost neobsahuje.

Poté co byl manžel žalobkyně seznámen s dosavadními výsledky daňové kontroly (viz protokol o ústním jednání č. j. 20465/10/043930202775), předložil čestné prohlášení pana T. ze dne 31. 3. 2010, které dle jeho názoru dokládá, že smluvní vztah mezi ním a společností S.M.S. nejen skutečně existoval, ale i to, že za společnost S.M.S. jednal a propagační akce ve fakturovaném rozsahu realizoval pan T. (viz podání ze dne 1. 4. 2010). Z obsahu čestného prohlášení vyplývá, že pan T., který se označil jako zástupce společnosti S.M.S., pro manžela žalobkyně na základě vlastní nabídky zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce, a to v rozsahu uvedeném manželem žalobkyně (instalace bannerů, reklamních tabulí, distribuce propagačních materiálů) s tím, že akce „Breakout“ byla zaměřená na propagaci žalobcových firem a podnikatelských aktivit v časopisech. Dále pan T. v čestném prohlášení ve vztahu ke společnosti S.M.S. uvedl, že konání akcí a propagačních kampaní bylo zdokumentováno pro účely společnosti S.M.S., služby byly ze strany této společnosti provedeny řádně a ve sjednané kvalitě a úhradu, kterou za společnost a v její prospěch inkasoval, této společnosti řádně předal. Toto své tvrzení ve věci zajištění reklamy společností S.M.S. pan T. následně změnil, když v rámci svědecké výpovědi do protokolu o ústním jednání č. j. 38130/10/043930202775 a za přítomnosti zástupce manžela žalobkyně následně uvedl, že s nikým ze společnosti S.M.S. nejednal, spolupracoval s firmou GRUPPO a z jejího pověření žalobci nabídl reklamní služby. Kdo vystavil a podepsal předmětné faktury, na kterých je jako dodavatel reklamy uvedena společnost S.M.S., neví. Akce zajišťovala firma GRUPPO, ve které mu byly předány faktury - pokladní doklady opatřené razítkem společnosti S.M.S. a

kteřé předával hotovost. Z výše uvedeného je zřejmé, že pan T. se nejdříve označil za zástupce společnosti S.M.S., na základě vlastní nabídky pro manžela žalobkyně zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce, poté uvedl, že služby prováděla společnost S.M.S., které finanční prostředky řádně předal (viz čestné prohlášení ze dne 31. 3. 2010). Následně popřel, že by kdy se společností S.M.S. jednal a jako dodavatele všech akcí označil společnost GRUPPO s tím, že hotovost předával této společnosti (viz protokol o ústním jednání čj. 38130/10/043930202775 ze dne 29. 4. 2010). Skutečnost, že pan T. své tvrzení měnil a nebyl tudíž schopen jednoznačně uvést s kým a za koho vlastně jednal, kdo reklamní služby zajišťoval a realizoval a komu konkrétně fakturované částky předával, lze považovat za indicie, které prokazují, že faktury nevystavila osoba jako dodavatel služeb na nich uvedená, což v kontextu dalších zjištění správce daně činí tvrzení pana T. v konečném důsledku nevěrohodným a nelze ho osvědčit za důkaz podporující tvrzení manžela žalobkyně, že výdaje na základě správcem daně zpochybněných dokladů byly zahrnuty do daňové účinných výdajů oprávněně.

Jak vyplývá z výše uvedeného, jako důkazní prostředek k prokázání oprávněnosti manželem žalobkyně uplatněných výdajů za zajištění reklamy v celkové výši 1 071 000,00 Kč kromě předmětných faktur a pokladních dokladů manžel žalobkyně předložil dále 1 ks letáku, na kterém byly kromě jeho kontaktních údajů pouze odkaz na telefonní číslo (pro případ vyluštění tajenky křížovky) a dále odkaz na internetové stránky „www.iscream.cz“. Šetřením správce daně však bylo zjištěno, že „iscream“ žádné časopisy nevydává, se společností S.M.S. spol. s r.o. nebyla v žádném obchodním vztahu a pro manžela žalobkyně reklamu nezajišťovala. Manželem žalobkyně předložené důkazní prostředky neprokázaly, že by k zajištění reklamy došlo právě tou společností, která je na předložených dokladech uvedena jako dodavatel, ale ani to, že by tato společnost, tj. společnost S.M.S. předmětné faktury vystavila a za tyto služby fakturované částky přijala. Proto tyto faktury (č. 0012-06, č. 0154-06 a č. 0256-06) nemohou podle ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. prokazovat skutečnosti na nich uvedené. Doklad, který obsahuje nepravdivý údaj, nemůže být sám o sobě věrohodným dokladem. Pokud se hodnocení důkazních prostředků správce daně liší od hodnocení žalobce, nejedná se o porušení právních norem, ale o aplikaci zásady volného hodnocení důkazů uvedené v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. Zkoumal-li správce daně u předložených faktur také to, kdo je vystavil, kdo pro manžela žalobkyně deklarované reklamní služby realizoval, komu tento deklarované částky skutečně vyplatil, nejedná se o libovůli správce daně, ale o postup, který je v souladu správními předpisy, konkrétně s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Daňový subjekt, kterého tíží důkazní břemeno podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., má povinnost prokazovat nejen všechny skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání, ale i ty, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Navíc v případě, že je u něho prováděna daňová kontrola, má ve vztahu ke správci daně podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb. povinnost předkládat důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Nelze totiž pouze na základě tvrzení manžela žalobkyně, že „pro něj je bezpředmětné, jaká společnost pro něj činnost prováděla, jaká společnost tuto činnost formálně navenek zastřešovala a tedy i za poskytnuté plnění fakturovala, stavět prokázání výdaje doloženého nevěrohodným dokladem a dovozovat, že tato skutečnost je z pohledu daňové kontroly bezpředmětná.

S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, která se ve věci povinností vyplývajících z ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) a odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. opírá o argumentaci čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Daňové

řízení však není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Každý daňový subjekt má povinnost jednak daň přiznat (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt je tudíž tím, kdo má ve vztahu ke správci daně povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Ustanovení § 31 zákona č. 337/1992 Sb. upravuje proces dokazování, který vede správce daně a hodnotí při něm důkazní prostředky předložené daňovým subjektem. Důkazní břemeno prokázat pravdivost údajů a tvrzení uvedených v daňovém přiznání, resp. údajů, které je daňový subjekt povinen v přiznání uvádět a skutečností, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, však podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. nese daňový subjekt. V případě, že správce daně v průběhu daňového řízení vyzve daňový subjekt k prokázání skutečností jím tvrzených, je tento povinen tvrzené skutečnosti doložit, neboť je to právě daňový subjekt, který byl seznámen s tím, proč např. předložené faktury neprokazují jeho tvrzení, a který je odpovědný právě za to, že jím předložené důkazní prostředky budou jeho tvrzení prokazovat. Jestliže jsou však tyto skutečnosti, jimiž se daňový subjekt snaží prokázat svá tvrzení, správcem daně zpochybněny, tj. správce daně jim nepřidá hodnotu důkazních prostředků, je správce daně oprávněn postupovat tak, že skutečnosti daňovým subjektem neprokázané při stanovení nového základu daně a daně nezohlední. Proto v případě, že daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení relevantní skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za něj. Takový výklad by byl v rozporu s konstrukcí důkazního břemene v daňovém řízení. Správce daně ani odvolací orgán nemají povinnost prokazovat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost předložených důkazů, ale v souladu s ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. jen existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. V posuzované věci proto není citované ustanovení zákona aplikovatelné, neboť manželkou žalobkyně vedená daňová evidence ani jiné povinné evidence správcem daně zpochybněny nebyly.

Odvolací orgán tak uzavřel, že manžel žalobkyně neunesl své důkazní břemeno, což byla podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. jeho zákonná povinnost a ani v průběhu odvolacího řízení nedoložil takové důkazní prostředky, které by správce daně mohl ověřit jako důkazní prostředek podle ustanovení § 31 odst. 1 až 4 zákona č. 337/1992 Sb. Proto ani výdaje v celkové výši 1 071 000,00 Kč nelze osvědčit jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. V roce 2006 při výpočtu daně postupoval podle ustanovení § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a tento výpočet provedl ze společného základu daně manželů, výše uvedené zjištění ovlivnilo i tento společný základ daně manželů a následně i daňové povinnosti obou manželů. Při vydání dodatečného platebního výměru č. j. 60904/10/043911202083 správce daně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto Finanční ředitelství v Praze odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Mělnice ze dne 27. 7. 2010, č. j. 60904/10/043911202083 potvrdilo.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 13a odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. manželé, kteří jsou poplatníky podle § 2 a vyživují alespoň jedno dítě žijící s nimi v domácnosti, mohou uplatnit výpočet daně ze společného základu daně (dále jen "společné zdanění"), jestliže tyto podmínky splní nejpozději poslední den zdaňovacího období, za které uplatňují společné zdanění. Společné zdanění mohou manželé uplatnit i v případě, že jeden z nich neměl příjmy, které jsou předmětem daně podle tohoto zákona.

Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení společným základem daně se pro účely tohoto zákona rozumí součet dílčích základů daně podle § 6 až 10 u obou manželů. Dílčí základy daně podle § 6 až 10 každého z manželů se upraví podle § 5 a 23. Společný základ daně se sníží o nezdanitelné části základu daně podle § 15 za oba manžele. Nezdanitelné části základu daně podle § 15 může uplatnit i ten z manželů, který před společným zdaněním neměl zdanitelné příjmy kromě příjmů od daně osvobozených a příjmů zdaňovaných zvláštní sazbou daně, jestliže jinak splňuje podmínky stanovené pro jejich uplatnění. Vykáží-li manželé nebo některý z nich ve zdaňovacím období, ve kterém uplatnili společné zdanění, u příjmů podle § 7 nebo § 9 daňovou ztrátu, může ji odečíst od základu daně podle § 34 ten z manželů, který ji vykázal, v následujících zdaňovacích obdobích, pokud v těchto zdaňovacích obdobích neuplatní společné zdanění. Obdobně postupuje poplatník v případě odpočtu podle § 34 odst. 3.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že došlo k prekluzi daňové povinnosti dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., neboť daňová kontrola u ní byla zahájena pouze formálně a nedošlo tak k přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření (doměření) daně. V této souvislosti poukázala na to, že prvním faktickým úkonem vůči ní v rámci kontroly po jejím formálním zahájení (sepis protokolu o zahájení kontroly ze dne 29. 10. 2009) bylo předložení zprávy o kontrole ze dne 11. 6. 2010. Do tohoto dne správce daně s žalobkyní nejednal, s průběhem kontroly ji neseznámil a nedal jí možnost se k věci vyjádřit nebo navrhnout důkazy. Žalobkyně dále poukázala na to, že jí nebylo umožněno účastnit se úkonů učiněných v rámci daňové kontroly u jejího manžela a ani se k těmto úkonům vyjádřit.

Při posuzování této námitky vycházel soud z právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2014, č.j. 5 Afs 54/2012-33, ve kterém tento soud formuloval právní větu: „Uplatnili-li manželé výpočet daně ze společného základu daně podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2007, a došlo-li následně k pochybnostem o správném stanovení základu daně, byl každý z manželů povinen podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokazovat pouze skutečnosti rozhodné pro vlastní dílčí základ daně.“ Tento právní závěr odůvodnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení s odkazem na srovnání znění § 13 a § 13a ZDP: „Z uvedené komparace obou ustanovení je zjevné, že u spolupracujících osob podle § 13 ZDP se předpokládá, že spolupracující osoba se přímo podílí (spolupracuje) na činnosti daňového subjektu, proto se příjmy dosažené při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti provozované za spolupráce druhého z manželů a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení v daném poměru rozdělují na podíly mezi daňovým subjektem a spolupracujícím manželem (manželkou). Jde tedy o stanovení podílu spolupracujících osob - manželů na společném podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti (viz důvodová zpráva k novele zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, - zákonu č. 259/1994 Sb.). Oproti tomu smyslem společného zdanění manželů podle § 13a ZDP počínaje obdobím roku 2005 byla jen eliminace vlivu progresu daňových sazeb (zejména) v modelu jednoho manžela s vysokými příjmy a druhého manžela s příjmy minimálními či žádnými, a to rozdělením základu daně (tedy nikoli poměrným dělením příjmů a výdajů

dosažených při společném podnikání) mezi manžele rovnoměrně tak, aby byly minimalizovány účinky daňové progresse, aniž by bylo vyžadováno, aby se jeden z manželů na podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti druhého z manželů jakkoliv podílel. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 669/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jedná se o určité opatření (úlevu) v oblasti přímého zdanění příjmů poplatníků fyzických osob vyživujících v domácnosti alespoň jedno dítě, které mělo za cíl podpořit zejména ty rodiny s dětmi, kde jeden z rodičů nemá zdanitelný příjem nebo má příjem jen malý. Při společném zdanění manželů tedy nedochází ani k převzetí podílu na příjmech dosažených při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti daňového subjektu (podnikajícího manžela), na něž ostatně ani není společné zdanění manželů vázáno. Jde tedy o dva zcela samostatné instituty, což se projevuje i v tom, že společné zdanění manželů se nepoužije, pokud by manželé za daný rok rozdělovali příjmy na spolupracující osoby podle § 13 ZDP. V případě spolupracujících osob je tedy možné uplatnit buď společné zdanění anebo rozdělení na spolupracující osobu. [20] Za zásadní je třeba v této souvislosti považovat otázku rozložení důkazního břemene, k níž se Nejvyšší správní soud již několikrát vyjádřil a např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, dospěl k závěru, že „nelze po daňovém subjektu požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodů zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit“. Obdobné závěry plynou dále z rozsudků ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004 – 45, a ze dne 7. 2. 2007, č. j. 5 Afs 58/2006 – 41. Po žalobkyni tak z důvodů zákonných i faktických nelze požadovat, aby tvrdila a prokazovala skutečnosti, tj. nesla důkazní břemeno např. ohledně prokázaných výdajů uskutečněných manželem v rámci jeho podnikatelské činnosti, z níž mu plynuly příjmy, byť tyto nepřímou formou rozdělení společného základu daně vykázala ve svém daňovém přiznání. Zákon jí přístup k těmto informacím a skutečnostem, popř. důkazním prostředkům neposkytuje a ani její manžel nemá zákonnou povinnost jí tyto podklady poskytnout. Obdobný závěr ostatně plyne také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2007, č. j. 1 Afs 156/2005 – 113, který se týkal zdanění spolupracujících manželů, v němž soud uvádí, že „rozsah a také vzájemný poměr práv a povinností ovšem bude jiný než u jejího manžela. Správce daně tak nebude vyzývat žalobkyni, aby prokázala skutečnosti, které mu jsou již známy z daňového řízení u jejího manžela. Nemůže ji vyzývat ani k doložení skutečností zachycených v účetnictví, neboť ji nestihá povinnost vést účetnictví a jiné povinné evidence.“ Ačkoli tedy rozšířený senát souhlasí s tím, že v případě každého z manželů je vedeno samostatné daňové řízení, je z výše uvedeného zřejmé, že každý z manželů nese břemeno tvrzení, jakož i břemeno důkazní jen k vlastní daňové povinnosti (vlastnímu dílčímu základu daně) a k tomu, jakým způsobem byl společný základ daně vypočten, což odpovídá i znění § 13a ZDP. Možnost těmito údaji a podklady nakládat přísluší jen manželu, který daných příjmů dosáhl, účtoval o nich, popř. vedl daňovou evidenci; na něm také je, aby rozhodné skutečnosti při daňové kontrole tvrdil a prokázal. Žalobkyně je tedy objektivně schopna prokázat pouze skutečnost, jakým způsobem byl společný základ daně vypočten, což také odpovídá rozsahu jejího důkazního břemene vymezeného ustanovením § 13a ZDP, podle kterého je povinna prokázat jen to, že společný základ daně činí součet dílčích základů daně a svůj dílčí základ daně. Z tohoto ustanovení však nelze nijak dovodit, že by byla povinna prokazovat dílčí základ daně svého manžela. Ve svém daňovém přiznání žalobkyně ani neuvádí (dílčí) základ daně svého manžela, ale pouze výši společného základu daně vycházejícího ze součtu dílčích základů daně. Ve vztahu k dílčímu základu daně jejího manžela jde pouze o součást určité matematické operace. V této souvislosti je vhodné poukázat také na § 31 odst. 5 ZSDP, podle kterého, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn

stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. V důsledku závěrů uvedených v rozsudku ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 Afs 79/2011 – 118, by tedy žalobkyně měla prokazovat skutečnosti, k nimž ji nesvědčí důkazní břemeno (skutečnosti zachycené v účetnictví nebo jiné evidenci jejího manžela), a které leží mimo sféru jejího vlivu. V takovém případě by tedy ani nebylo možné stanovit daň dokazováním podle § 31 odst. 1, 4 ZSDP a bylo by ji nutné stanovit podle pomůcek (§ 31 odst. 5 ZSDP). K tomu je však třeba zdůraznit, že takto by muselo být (při přijetí závěrů sedmého senátu co do rozsahu dokazování v případech společného zdanění manželů) v zásadě postupováno vždy, a to paradoxně i v případech, byla-li by daň u druhého z manželů stanovena dokazováním. Takový závěr nelze akceptovat. Lze proto uzavřít, že žalobkyně nemůže nést podle § 31 odst. 9 ZSDP důkazní břemeno k prokázání skutečností, které je její manžel povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Dále je třeba vzít v úvahu rozdíl mezi „vlastní daňovou povinností (resp. základem daně) každého z manželů“ a „daní připadající na každého z manželů“. Zákonná právní úprava nestanoví v 9 pokračování 29 Af 19/2011 žádném ustanovení „solidární odpovědnost“ za daňovou povinnost. Vlastní daňová povinnost každého z manželů totiž zůstává zachována, pouze v případě rozhodnutí manželů využít práva uplatnění společného zdanění manželů se uplatní při jejím výpočtu postup podle § 13a ZDP. Pouze pro tento případ pak zákon z praktických důvodů např. v § 13a odst. 5 ZDP pro případ placení záloh na daň z příjmů fyzických osob uvádí, že poslední známou daňovou povinností při společném zdanění manželů se rozumí daň připadající na každého z manželů, zálohy však platí každý z manželů samostatně. Z tohoto ustanovení je tak zjevné, že zákonodárce vychází u každého z manželů z jejich samostatné (vlastní) daňové povinnosti (ohledně které každý nese důkazní břemeno samostatně), nikoli z daňové povinnosti společné, proto zde musí být tato výslovná definice poslední známé daňové povinnosti při společném zdanění manželů. Výsledek daňové kontroly u manžela žalobkyně tedy ovlivňuje pouze výši daně na ni připadající, což je právě důsledkem volby žalobkyně a jejího manžela uplatnit postup podle § 13a ZDP. Tento závěr ostatně také odpovídá konstrukci daně z příjmů, u níž daňová povinnost není konstruována jako solidární, jako tomu bylo např. u daně z nemovitosti ve spoluvlastnictví (srov. § 3 odst. 6 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí). Nelze jistě pochybovat o tom, že i při společném zdanění manželů je to právě žalobkyně, která je povinna v rámci své daňové povinnosti zaplatit daň stanovenou ze společného základu daně manželů, to je ostatně smyslem jejího zdanění. Žalobkyně je povinna zaplatit daň v zákonné výši. Využije-li proto se svým manželem svého práva (nikoli povinnosti) uplatnit pro ně výhodnější zdanění ze společného základu daně, odpovídá tomu také povinnost její a jejího manžela takto stanovenou daň zaplatit. Skutečnost, že některý z manželů při jejich společném zdanění nesprávně uvedl svůj dílčí základ daně, pak jde logicky k tíži každého z manželů, stejně jako jde ve prospěch každého z manželů daňová výhoda získaná využitím institutu společného zdanění manželů. V tomto směru tedy je (byla) právní úprava společného zdanění manželů vyvážená; ponechává jen na volbě obou manželů, zda výhod i nevýhod společného zdanění manželů využijí, či nikoli. Jinými slovy řečeno, při společném zdanění manželů se manželé shodně podílejí jak na daňové výhodě, tak na daňové povinnosti rovným dílem, což odpovídá konstrukci výpočtu jejich společného základu daně, který se po součtu dílčích základů manželů rovným dílem dělí. Rozšířený senát tedy na základě výše uvedeného shrnuje, že judikaturu soudu, resp. jednotlivé právní závěry vyslovené v rozhodnutích ve věcech zdanění příjmů spolupracujících osob (manželů) nelze bezvýhradně aplikovat ve věcech společného zdanění manželů, neboť úprava společného zdanění manželů a úprava zdanění spolupracujících osob sledují jiné cíle a používají při stanovení daňových povinností jiných postupů. Současně nejsou správné závěry sedmého senátu vyslovené ve vztahu k důkaznímu břemenu žalobkyně podle § 31 odst. 9 ZSDP. Při způsobu zdanění dle § 13a ZDP nelze v

daném případě žalobkyni vyzývat k prokázání skutečností, které je ve smyslu § 31 odst. 9 ZSDP povinen prokazovat její manžel. “

Uvedené závěry lze dle názoru Městského soudu v Praze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Vzhledem k tomu, že žalobkyně za zdaňovací období roku 2006 nevykázala žádné vlastní příjmy ani výdaje, ale její daňová povinnost vznikla pouze v důsledku uplatnění společného zdanění manželů dle § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a byla výsledkem použití zákonem stanoveného způsobu výpočtu daně, nestíhalo ji jako poplatníka důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. Důkazní břemeno ohledně správcem daně zjištěných skutečností leželo v tomto případě pouze na manželovi žalobkyně, který existenci těchto skutečností také tvrdil.

Nebylo tedy pochybením správce daně, pokud žalobkyni nevyzýval k prokázání skutečností, které mu byly známy z daňového řízení vedeného u jejího manžela, ani pokud žalobkyně nebyla informována o některých úkonech učiněných v rámci daňového řízení u jejího manžela. V případě žalobkyně se jednalo pouze o kontrolu výpočtu daně z důvodu, že daňová povinnost vznikla v důsledku uplatnění společného zdanění manželů podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a společným základem daně vzhledem k tomu, že žalobkyně nevykázala žádné příjmy ani výdaje, byl daňový základ manžela. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla při zahájení daňové kontroly o svých právech a povinnostech řádně poučena, že byla se zjištěním správce daně u jejího manžela seznámena a bylo jí umožněno před ukončením daňové kontroly k výsledkům uvedeným ve zprávě o kontrole se vyjádřit.

S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že zahájení daňové kontroly u žalobkyně nelze považovat za formální úkon, který by neměl účinky přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření (doměření) daně.

V daném případě se jednalo o daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Při respektování teorie 3+0 počala tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně běžet 31. 12. 2006 a skončila by 31. 12. 2009. Zahájení daňové kontroly dne 29. 10. 2009 běh této lhůty přerušilo a dne 30. 10. 2009 začala běžet nová tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně, která skončila dne 31. 12. 2012.

Platebním výměrem Finančního úřadu v Mělníku ze dne 27. 7. 2010, č.j. 60977/10/043911202083 byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. O odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2011, č.j. 775/11-1100-203537, které bylo žalobkyni doručeno dne 21.2.2011. K doměření daně tedy došlo v zákonem stanovené lhůtě.

Žalobkyně dále vznášela námitky proti závěrům učiněným pod bodem 1 a 2 kontroly výdajů.

S ohledem na to, že žalobkyně ve svém daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2006 nevykázala žádné vlastní příjmy ani výdaje a její daňová povinnost vznikla na základě společného zdanění manželů podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a její výše se odvíjela od základu daně jejího manžela a s ohledem na závěry učené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v jeho shora citovaném usnesení, má městský soud za to, že vypořádání se s uvedenou námitkou není pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí podstatné.

Přesto je možno uvést, že s totožnými námitkami vznesenými manželem žalobkyně Milanem Ráčkem, v rámci žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 se Městský soud v Praze již vypořádal, a to v rozsudku ze dne 23. 1. 2015, č.j. 10 Af 18/2011-44. Městský soud v Praze v tomto rozsudku uvedl, že „pokud se jedná o výdaje v celkové výši 24.935,- Kč za nákup uzenin a pracích prostředků, soud k tomuto uvádí, že správce daně tyto výdaje vyloučil z výdajů ovlivňujících základ daně, neboť na dokladech o jejich zakoupení je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt, pan M. T.. Na základě této skutečnosti správce daně relevantně zpochybnil účetnictví žalobce v této části, tímto unesl své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Vyjádřením důvodných pochybností o předloženém daňovém dokladu přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, že uvedené výdaje skutečně vynaložil. K odvolání žalobce bylo odvolací řízení doplněno svědeckou výpovědí pana T., který potvrdil spolupráci se žalobcem jako jednatelem firmy Joker Trading cz, s.r.o., tedy, že výše uvedené zboží bylo zakoupeno ve svém důsledku pro tuto firmu a nikoliv pro žalobce. Pokud žalobce nyní v žalobě namítá, že se jednalo o omyl a záměnu, neboť v době vynaložení prostředků (únor – duben 2006) podnikal žalobce jako fyzická osoba pod obchodním označením „Joker Trading cz“ a společnost Joker Trading cz s.r.o. v této rozhodné době ještě neexistovala, neboť vznikla až dne 12. 6. 2006 a teprve po tomto datu svědek T. mohl začít spolupracovat s touto společností, soud uvádí, že toto měl žalobce možnost namítat v průběhu svědecké výpovědi pana T., avšak zástupce žalobce se svědecké výpovědi nezúčastnil, ačkoli byl o jejím konání vyrozuměn a právo klást svědkovi otázky nevyužil. I pokud by žalobce prokázal, že předmětné prostředky skutečně vynaložil, tedy že se nejednalo o výdaje jiného daňového subjektu, shledal soud shodně se žalovaným, že se nejedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, tj. daňově účinné výdaje, neboť předmětné zboží (uzeniny a prací prostředky) bylo poskytováno zdarma účastníkům předváděcích akcí, tudíž se jednalo o dárky a propagační předměty ve smyslu ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů, když současně nebyly splněny podmínky stanovené pro speciální podskupinu reklamních a propagačních předmětů, které zákon z kategorie jinak neúčinných výdajů na reprezentaci vyjímá. Soud tak uzavírá, že ohledně tohoto výdaje byl v daňovém řízení skutkový stav dostatečně zjištěn a žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že se jedná o výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů žalobce podle ust. § 24 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Pokud se jedná o výdaje v celkové výši 1.071.000,- Kč za zajištění reklamy na uvedených akcích, soud k tomuto uvádí, že správce daně tyto výdaje vyloučil z výdajů ovlivňujících základ daně, neboť předmětné faktury, kde je jako dodavatel služeb uvedena společnost S.M.S. spol. s r.o., byly vystaveny panem J. a označeny razítkem společnosti se zcela nečitelným podpisem v době, kdy pan J. již nebyl naživu, neboť bylo zjištěno, že zemřel dne 17. 5. 2005. Na základě této skutečnosti správce daně relevantně zpochybnil účetnictví žalobce v této části, tímto unesl své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Vyjádřením důvodných pochybností o předložených daňových dokladech a i o faktickém uskutečnění předmětných služeb uvedených na těchto dokladech přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, že uvedené výdaje skutečně vynaložil a že došlo k uskutečnění předmětných služeb.

Žalobce k prokázání svých tvrzení předložil čestné prohlášení pana Trejba, který se v něm označil za zástupce společnosti S.M.S. spol. s r.o. a uvedl, že pro žalobce na základě vlastní nabídky zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce a to v rozsahu uvedeném

žalobcem. Následně však v rámci své svědecké výpovědi pan T. uvedl, že s nikým ze společnosti S.M.S. spol. s r.o. nejednal, spolupracoval s firmou GRUPPO, které předával hotovost a z jejího pověření nabídl žalobci reklamní služby, dále mu byly předány faktury – pokladniční doklady opatřené razítkem společnosti S.M.S. spol. s r.o. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že svědek T. v rámci své svědecké výpovědi předchozí čestné prohlášení pouze upřesnil a doplnil, když z výše uvedeného zcela jasně vyplývá, že pan T. své tvrzení změnil, a lze souhlasit s posouzením osoby pana T. jako nevěrohodné, jehož měnící se tvrzení nelze považovat za důkaz podporující tvrzení žalobce, že předmětné výdaje byly zahrnuty do daňově účinných výdajů oprávněně. Pokud žalobce namítá, že svědeckou výpověď pana T. nelze samu o sobě chápat jako komplexní a vyčerpávající vyjádření, neboť se svědek vyjadřoval pouze k předem připraveným otázkám daňového správce, soud poukazuje na skutečnost, že tomuto výsledku byl přítomen taktéž zástupce žalobce, který měl právo položit svědkovi otázky, zástupce žalobce však tohoto svého práva nevyužil.

Žalobce dále taktéž neprokázal, že došlo k faktickému uskutečnění předmětných služeb. Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). V tomto případě navíc příjmové doklady formálně bezvadné nebyly, neboť chyběly náležitosti spočívající v uvedení účelu platby či označení subjektu, od kterého byla částka přijata. Stejně tak žalobcem předložený 1 ks letáku – vzorku časopisu „Scream“ neprokazuje uskutečnění reklamy společnosti žalobce na akci „Breakout“, neboť se jedná pouze o jednostránkový list, na jehož polovině je reklama s odkazem na kontaktní údaje žalobce a druhou polovinu tvoří křížovka s odkazem na telefon a internetové stránky www.iscream.cz. Společnost „iscream“ však žádné časopisy nevydává a se společností S.M.S. spol. s r.o., tedy s dodavatelem předmětných služeb, nebyla v žádném obchodním vztahu. K prokázání uskutečnění reklamy společnosti žalobce na akci „Tři mušketýři“ a reklamy společnosti žalobce na akci „Golf“ žalobce žádné další doklady správci daně nepředložil. Naprosto irrelevantní je pak odůvodnění absence důkazních prostředků v návaznosti na časovou prodlevu od skončení příslušného zdaňovacího období. Žalobce má jako daňový subjekt podle ust. § 16 odst. 2 písm. e) zákona o správě daní a poplatků povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Bylo tedy povinností žalobce uchovávat důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení uvedených v přiznání k dani z příjmů fyzických osob, avšak nikoliv po dobu časově neomezenou, nýbrž s ohledem na prekluzivní lhůty pro vyměření daně pouze po dobu 3 let.“

Soud tak uzavřel, „že žalobce v projednávané věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že předmětné výdaje ve výši 24.935,- Kč a ve výši 1.071.000,- Kč jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů žalobce podle ust. § 24 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.“

S uvedenými závěry se 6. senát Městského soudu v Praze plně ztotožnil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. listopadu 2015

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová